

SPOVEDÁME PROFESOROV

ROZHOVOR S PÁNOM PROFESOROM
MARIÁNOM MACKOM

Meno a priezvisko: Mgr. Marián Macko

Dátum a miesto narodenia: 17. 3. 1968, Prešov

Stav: ženatý, 2 deti

Vzdelanie: Pedagogická fakulta v Prešove, aprobácia geografia - rj

Začneme klasicky. Aký ste boli žiak? Ja?

Áno.

V niektorých predmetoch som bol dobrý a iné som zas zanedbával. Mal som rád geografiu a jazyky. Neznášal som matematiku, fyziku a pod.

Dá sa povedať, že ste boli živé dieťa?

Mal som svoj svet, lebo som sa venoval hudbe - hral som na basgitare a dokonca som mal vtedy aj kapelu. A školu som vnímal ako nutné zlo. Skončilo sa to niekedy v treťom ročníku na výške. Dostali sme sa vtedy do takej pozície, že sme sa hudbe museli venovať takmer profesionálne. Vtedy som stál na rozhraní - škola – klasika - stereotyp alebo hudba. Ale zvíťazila škola.

Prečo?

Lebo vtedy som už mal vážnu známosť s mojou terajšou manželkou a povedal som si, že musím byť zodpovedný.

Pamätáte si ešte na svoju stužkovú?

Áno, na začiatok sa pamätám.

Aký bol?

Bolo to zaujímavé v tom, že sme si nepozývali partnerky a tak sme boli odkázaní na naše spolužiačky. My sme boli taká zdravá partia chlapcov. Ale stužková bola fajn. Potom sme skončili niekde na Kalvárii, matne si spomínam.

Ako si spomínate na svoj vysokoškolský život?

Je to naozaj špecifické obdobie, ale radšej si spomínam na strednú školu. Tam sme mali užšie vzťahy so spolužiakmi a dodnes sa aj stretávame. Na vysokej je to už veľmi individuálne. Každý pozerá iba na to svoje.

Aké sú Vaše záľuby?

Hudba. Keby nebola hudba, asi by som zomrel. Teraz sa to zvrtilo do pasívnej polohy. Ale keďže som sa kedysi aktívne podieľal na jej tvorbe, tak mám na ňu aj trochu iný pohľad. Je pravda, že rána v našej domácnosti začínajú dosť divoko. Prvé, čo urobím je, že zapnem CD player a posledné, čo urobím večer, je, že ho vypnem.

A okrem hudby?

V súčasnosti mi veľa času vypína starostlivosť o "špuntov". Moje záľuby teda musia ísť bokom. Redukujú sa.

Ako trávite svoj čas s deťmi?

Ony sú teraz v takom štádiu, že majú veľmi veľa zážitkov. Ja nemusím robiť nič, iba sa s nimi rozprávať. To považujem za veľké plus. Veľa ľudí na to nemá čas.

Čo vy a šport?

Toto vôbec nehrozí.

Vy a literatúra?

To je už druhá vec. Svojho času som mal aj také chvíľky, keď mi niečo napadlo, tak som si to zapísal a "vycapil" do obyvačky na stenu. Niektoré veci mám dodnes. Tie, ktoré som napísal, keď sa mi narodil syn, narodila dcéra. Literatúra ma zaujíma najmä cestopisná, ale aj rôzne knihy z obdobia sovietskej éry napr. sovietske gulagy a naposledy to bol Boris Filan a všetky tie jeho Tam -Tamy.

Predtým ste učili na základnej škole. Pociťovali ste nejaký ten prechod?

Ak mám byť presný, začínal som po vojne okolo roku 1992, potom som odišiel mimo školstva asi v deväťdesiatom siedmom-ôsmom. A tak som sa vrátil. Ten prechod som cítil v tom, že u detí je taká veľká bezprostrednosť, sú viac otvorené. Tí starší si viac vážia hodnoty ako úprimnosť a "normálnosť". Toto sa mi zdá rozdielne. Dieťa je predsa len ľahšie zaujať. Vy si zase vážite prístup profesora. Ale systém učenia je ten istý.

Prečo ste sa vrátili k učiteľstvu?

Lebo všade inde je to o peniazoch. Žiadne vzťahy, žiadna spätná väzba. Teraz mám taký pocit zadostučinenia, keď ma tá druhá strana vníma. Aj keď je pravda, že sa mi mierne zhoršuje nálada okolo dešiateho, kedy dostávam výplatu. Aj napriek tomu som sa k učiteľstvu vrátil a nedá sa to porovnať s tým, kde som bol predtým.

Vedeli by ste porovnať študentov Vašich čias s tými dnešnými ?

V prvom rade my sme nemali také možnosti ako majú dnešní študenti. A čo sa týka správania, tak dnes je to úplne o inom, lebo vtedy bola predsa len doba v rámci socializmu. A dnes sa mi zdá, akoby to zasahovalo až do takého anarchizmu. Ale je to prirodzené, takýto vývoj. Takže mladí sa asi nezmenili. Ostatní takými bláznami akými sme boli aj my.

Čo si na študentoch ceníte?

Že sú normálni. Normálni, tj. že sú tak správne "švihnutí". Tak zdravo. Nemám rád také typy, u ktorých, či je to tak, alebo onak, vždy je to rovnaké.

Čím Vás naopak dokážu študenti vytočiť?

Mňa je ťažké vytočiť, lebo ja som od prírody, vo svojej prapodstate, tolerantný.

Ale predsa ...

Čo ma predsa dokáže vytočiť je primitivnosť, hlúposť, blbosť. Ale nie z nejakej vedomostnej stránky, keď sa žiak nepripraví, ale tá ľudská. Keď sa niekto nevie niečo dovtípiť. Toto mi prekáža, ale zase nielen medzi žiakmi, ale aj medzi dospelými.

Dokážete tolerovať napr. opisovanie?

Nedá sa povedať, že ho tolerujem, lebo ono je to samo osebe také neslušné a hlúpe. Ale neviem tolerovať, keď si niekto myslí, že som taký hlúpy, že to nevidím, alebo že sa neviem dovtípiť.

Ako vyzerá Váš relax?

Jednoznačne s rodinou, bez toho, aby som musel rozmýšľať, čo ma čaká. A niekde na brehu mora.

Máte nejaký cestovateľský sen?

Napríklad taká Aruba. To je v podstate Karibik. Alebo Seychely. Maledivy. Sú to také otrepané destinácie, ale sú krásne.

Čo pekné ste už videli?

Videl som toho dosť. Ale mne sa zdá podstatnejšie, s kým som, ako kde som. Ale z hľadiska vzdialenosti som bol ešte počas štúdia vo Volgograde. Tam sme tri a pol dňa cestovali vlakom.

Na záver jedna otázka iného charakteru:

Pamätám si Vás zo ZŠ ako dlhovlasého učiteľa. V jeden deň ste zrazu prišli ostrihaný. Prečo?

Z praktických dôvodov. Prestalo ma baviť každé tri dni si umývať vlasy. Ináč, keď som sa išiel strihať, utiekol som najskôr z troch holičstiev. A keď som prišiel domov, deti ma nespoznali. Iba chodili okolo mňa a pozerali. Manželka im musela povedať: „To je tatino toto“. Ale niekedy je mi za tými vlasmi ľúto.

Teraz je tu priestor na to, aby ste študentov pozdravili alebo im niečo odkázali.

Ále; ... buďte normálni.

Ešte raz Vám veľmi pekne ďakujem za rozhovor !

akty GK2 – zrealizované niekedy v marci 2004

Kliknite si na: www.gk2-po.sk